Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

„Det gjør de Alle!“

(„Cosi fan tutte“.)

Opera i 4 Akter af **Mozart**.

Texten af da Ponte,

frit bearbejdet af Erik Bøgh.

Pris: 50 Øre.

Kjøbenhavn.

Forlagt af V. Pio's Boghandel.

Fr. G. Knudtzons Bogtrykkeri.

1887.

„Det gjør de alle!“

(Cosi fan' tutte“.)

Opera i 4 Akter af Mozart.

Teksten af da Ponte, frit bearbejdet af Erik Bøgh.

Personerne.

Fiordiligi, Dorabella – Søstre.	Don Alfonso, Marchese.
Ferrando, Guglielmo – deres Fæstemænd, Officerer.	Despina, Søstrenes Kammerpige.
	Herrer og Damer, Soldater, Tjenerskab.

(Handlingen foregaar i Neapel i Begyndelsen af forrige Aarhundrede.)

Første Akt.

(En offenlig Have. Til Venstre et Værtshus, udenfor dette Bord og Bænke. I Baggrunden Havet.)

Første Scene.

Ferrando, Guglielmo og Don Alfonso sidder ved Bordet.

Terzet.

Ferrando.
Nej, min Dorabella er trofast som jeg,
Hun svigter mig ej.
En Elskov som hendes,
Saa varm og saa ren,
Den kan ikke vindes
af Flere end En.

Guglielmo.
Og min Fiordiligi er Englene lig,
Hun kender ej Svig.
Om Stjærnen Du lokker
Herned paa vor Jord,
Dog aldrig Du rokker
Min Elskedes Ord!

Don Alfonso.
Husk: Kvinder er Kvinder
Og ej Helgeninder!
|: De skifter jo Sind
Efter Vejr og Vind. :|

Ferrando og Guglielmo.
Nu har Din Malice
I Harnisk mig bragt,
Og Du skal bevise
Hvert Ord, Du har sagt!

Don Alfonso.
Hvor kan I begære . . .

De To.
Det gælder min Ære,
Og jeg skal Dig lære
At gøre Din Bod
For den Elskedes Fod.

Don Alfonso.
I fordrer Beviser?

De To.
Vi vil: Du skal svare,
Bevise, forklare
Og derpaa erfare,
Hvor højt et Spil
Du vover Dig til.

Don Alfonso (samtidig).
Men sæt, I forliser
Den Lykke, I priser! —
Hvortil
Et saa voveligt Spil?

Recitativ.

Guglielmo (med Haanden paa Kaarden).
Ud med Klingen! Bestem
Nu selv, mod hvem
Du først vil trække!

Alfonso.
Naa lad gaa: med Jer begge —
Paa en Snes Flasker Vin
Vil jeg Halsen knække.

Ferrando.
Nej, med Sværdet skal vi hævne,
At vore Skønnes Troskab Du tør nævne
Med en Tvivl, saa fræk og syndig.

Alfonso.
Sancta simplicitas, hvor Du er yndig!

Ferrando.
Alt nok af Spøg og Spas!
Jeg sværger ved mit Sværd . . .

Alfonso.
Jeg sværger ved min Skede:
Paa Alt skal I faa Rede.
Men først maa I dog være
Saa gode at erklære:
Om Eders Hjærtenskære
Er skabt af Kød og Blod.
Kan de spise og drikke?
Gaar de paa deres Fod
Og flyver ikke?
Er de Gudinder —
Saa gør jeg Bod.

De To.
Nej, de er Kvinder, men Kvinder . . .

Alfonso.
Hvad? Kvinder begge To!
Ja, saa tilgiv, at jeg lo!
Sancta simplicitas! Rørende Tro!

Terzet.

Don Alfonso.
Kvindetroskab, vil man sige,
Som Fugl Fønix har ej Lige.
Hver en Skat for dem maa vige,
|: Men hvor de findes :| — |: det ved man ej! :|

Ferrando.
Jeg har dog Fugl Fønix fundet!

Guglielmo.
Ogsaa jeg har Skatten vundet!

Begge.
Dorabella (Fiordiligi) |: aldrig :| kan bedrage mig!

Don Alfonso.
Ak, den sjældne Fugl at fange,
Tror saa mange, mange, mange
Fromme Elskere, men — nej.

De To.
Ikke for et Kongerige
Dorabella (Fiordiligi) vil mig svige.

Don Alfonso.
Kvindetroskab, kan I sige,
som Fugl Fønix har ej Lige:
Gives der en trofast Pige, —
|: Hvor hun findes :| det ved man ej. :|

Recitativ.

Don Alfonso.
Nu vel da! Hvorfor skal vi trættes mere?
Hvad jeg har sagt, kan jeg let dokumentere.

Guglielmo.
Det kan Du ej.

Ferrando.
Nej, nej!

Don Alfonso.
Paré!

Ferrando.
Vi parere!

Don Alfonso.
Hundrede Zekiner?

Guglielmo.
Aa, hvorfor ikke mere?

Don Alfonso.
Saa tusind?

Ferrando.
Det kan passere! (Haandslag.)

Don Alfonso.
Men Et maa I love:
Det Spil, vi skal vove,
Maa skjules for Enhver
Og Damerne især.

Ferrando.
Det lover vi!

Don Alfonso.
Paa Eders Ære?

Guglielmo.
Ja, paa Hæder og Ære!

Don Alfonso.
Og I vil, naar saa skal være,
Trofast staa mig bi?

Ferrando og Guglielmo.
Paa Ære!

Don Alfonso.
Bravissimi!

De To.
Bravissimo! Den Mulkt er af de strænge.

Ferrando.
Du faar den Straf, Du har fortjent saa længe.

Guglielmo.
Men hvad gør vi med alle disse Penge?

Terzet.

Ferrando.
Jeg en prægtig Serenade
Vil min Dorabella bringe —
Den skal lade
Tusind glade
Elskovshymner klinge.

Guglielmo.
Jeg til Fiordiligis Ære
Gør en stor lukullisk Fest.
Alle Kære
Fjærne, nære —
Vil jeg byde her til Gæst.

Don Alfonso.
Saa skal jeg vel med herhen?

De To.
Ja paa Værtens Plads som den,
Der betaler Alt, min Ven!
Der skal Sange, Digte, Taler
Lyde til Gud Amors Pris.
Cyperns Vin af Sølvpokaler
Drikkes skal i Tøndevis! —

Don Alfonso (paa samme Tid.)
De, der taber, de betaler —
Og til deres Skønnes Pris
Cyperns Vin af Sølvpokaler
Drikkes skal i Tøndevis!

(de gaar ud)

Anden Scene.

Dorabella og Fiordiligi kommer efter Mellemspillet ind fra den modsatte Side.

Duet.

Fiordiligi
(betragtende et Medaillonportrait).
Nej, sig, hvad Du lyster,
Forelskede Søster!
|: Guglielmo. :|
Ham maa vi dog kalde
Den Første af Alle —
|: Betragt ham en Gang! :|

Dorabella
(med sit Medaillonportræt i Haanden).
Skal Nogen begære
Den Ære,

Saa maatte min kære
Ferrando da være
Den Første i Rang.
Betragt ham en Gang!

Fiordiligi (stadig betragtende Billedet).
For Ingen han viger
Som Elsker og Kriger.

Dorabella (ligeledes).
Som Kriger saa herlig
Som Elsker |: saa kærlig! :|

Begge.
Min Lykke mig kunde
Alverden misunde:
Hans Elskov at eje
Kan Intet opveje.
{Guglielmo!}
{Ferrando! }
Dig Himmelen skabte
Til mit Ideal.
Den Dag, jeg Dig tabte,
Blev Livet kun Kval!

Recitativ.

Dorabella.
Men jeg begriber ej,
Hvor vore Herrer i Dag har taget Vej.
De kommer sent.

Fiordiligi.
Der er de!

Dorabella.
Ikke end —
Det er Alfonso, Deres Ven!

Fiordiligi.
I her, Don Alfonso, saa ene?

Don Alfonso (knuser en Taare).
Ak ja, desværre!

Dorabella.
Min Gud!
Hvad er der sket? Hvad kan I mene?
Sig bringer I mig Bud
Fra min Brudgom? Fortæl mig Alt!
Er han i Fare?

Don Alfonso.
Hvad skal jeg svare? —

Cavatine.

Nej o Nej —
Jeg kan det ej, jeg tør det ej,
Selv jeg næppe har fattet mig! —
Da det Sorgens Bud jeg fik,
Straks jeg hid til Eder gik
For at sige Eder Alt,
I hvor tungt, hvor tungt det faldt.
Men, I Kære,
I det svære
Øjeblik,
Sans og Samling rent forgik —
:|: Ak selv Stemmen slaar mig Klik. :|:

Dorabella.
Recitativ.
Ak fat Jer, og tal!
Og forlæng ej vor Kval!

Fortæl fortæl:
Er han død? Er han dræbt i en Duel.

Fiordiligi.
Ak han er faldet?

Don Alfonso.
Faldet just ej —
Men altfor godt paa Vej.

Dorabella.
Altsaa saaret?

Don Alfonso.
Nej!

Fiordiligi.
Saa er han syg? —

Don Alfonso.
Heller ej.

Fiordiligi.
Men Guglielmo . . .

Dorabella.
Men Ferrando . . .

Don Alfonso.
De gaar i Krigen — de maa lystre Kommando!

Begge Damer.
De maa bort fra os drage?

Don Alfonso.
Lige straks — uden Knur eller Klage!

Dorabella.
Og de kan ikke holdes tilbage?

Don Alfonso.
Ak nej!

Fiordiligi (fortvivlet.)
Ej et Farvel!

Don Alfonso.
Husk: vi er svage!
Den Afsked blev for tung at tage . . .
Dog, hvis ej deres Mod I vil røve —

Dorabella.
O vist ej!

Don Alfonso.
Ja saa kan vi jo prøve!
(vinker ad Elskerne)

Fjerde Scene.

De Forrige. Ferrando og Guglielmo.

Qvintet.

Guglielmo.
Ak, Du Hulde!
Hvorfor skulde
Skæbnen ramme mig saa haardt!

Ferrando.
Lad min sidste
Kraft ej briste,
Før fra Dig jeg rives bort!

Don Alfonso.
Vis nu begge,
I er kække,
Og gør Afskedspinen kort!

Fiordiligi og Dorabella.
Ak forklar: for hvilken Brøde
Skal jeg Straffens Bæger tømme?

Det vil martre mig til Døde,
Naar jeg altid skal i Drømme
Se Dig bløde —
:|: Tag mit Liv, men drag ej bort! :|:

Ferrando og Guglielmo.
Æren kalder, vi maa lyde.
Vi maa vove Liv og Blod!

Dorabella.
Gid kun mit jeg turde byde!
Glad for Dig jeg lod det flyde.

Fiordiligi.
Kunde jeg kun mit udgyde,
Fro jeg segned ved Din Fod!

Ferrando.
(affides til Don Alfonso.)
Hør, hvor trofast!

Guglielmo (ligeledes.)
Hør, hvor kærligt!

Don Alfonso (affides.)
Ja, jeg hører! — Alt gaar herligt! —

Alle Fem.
Saa forgaar
I Sorg og Smerte
Elskovs Lykke paa vor Vej —
Hvad formaar
Det svage Hjærte?
Selv dets Klage høres ej!

Recitativ.

Guglielmo.
Min Elskte fat Mod!
Husk, at Lykken er de Trofaste god! —

Don Alfonso.
Vi har dem snart tilbage
Behængt med Lavrbær fra Isse til Fod.

Fiordiligi.
Kan et Haab som Trøst vi tage?

Dorabella.
Nej i Savnets mørke Dage
Er vor Trøst kun en Taareflod.

Ferrando.
Paa Lykken maa vi lide,
Den har fulgt os uforsagt.

Guglielmo.
Faren er paa Fjendens Side:
Gud Amors hele Magt
Vil for os stride.

Don Alfonso (affides).
De ta'r jo Sagen ret alvorligt,
Og jeg maa tilstaa: de spiller ikke daarligt.

(Et Kanonskud.)

Ferrando.
Hør, de kalder!
Fra Fregatten Signalskudet knalder.

(Trommehvirvel.)

Og til Svar vor Trommehvirvel skralder.

Don Alfonso.
Se, hvor til Baadene man stimler!

Fiordiligi.
Jeg skælver!

Dorabella.
Jeg svimler!

Don Alfonso.
I maa ej Tiden spilde.
Nu rask ombord, før det er for silde!
Kom Eders Pligt i Hu!

Fiordiligi
(søger at holde Guglielmo tilbage).
Mit Alt!

Dorabella
(ligeledes Ferrando).
Min Hjærtenskære!

Ferrando.
Betænk dog . . .

Guglielmo.
Vor Ære!

Fiordiligi.
Blot et Sekund endnu!

Don Alfonso
(med Betydning til Elskerne).
Ser I Baaden hist,
Som mine Sømænd ror?
Den bringer Eder vist
Fuldt saa sikkert ombord.

Ferrando og Guglielmo.
Endnu et Kys, det sidste!

Fiordiligi og Dorabella.
Lad saa Hjertet briste!

Qvintet.

Fiordiligi (grædende).
Og Du vil hver Dag skrive?

Dorabella (ligeledes).
Ja skriv til mig hver Dag!

Fiordiligi.
Saa jeg Dig ved i Live —
Det Løfte maa Du give!

Guglielmo.
Det lover jeg.

Ferrando.
Ja: atter og atter!

Guglielmo.
Din Frygt og Angst jeg fatter.

Don Alfonso (affides).
|: Nu dør jeg snart af Latter. :|

Alle Tre.
Far vel da!
Gem mig nu i Dit Bryst
Tro, til os atter
Hymen med salig Lyst
Hvert Savn erstatter.

Don Alfonso (som før).
|: Nu dør jeg snart af Latter! :|

(Under det følgende Chor gaar Ferrando og Guglielmo ud i Don Alfonsos Baad.)

Chor
(af Soldater, som sejle over Scenen i Baggrunden).
Herligt er en Krigers Kald:
Æventyr foruden Tal,
Vilde Kampe, glade Fester,
Snart i Øster, snart i Vester,
Snart i Hytte, snart i Hal.

Hør Trompeten, hvor den skralder!
Hør Kanonen, hvor den knalder!
Det er Ærens Røst,
Som til Lavrbær-Høst
Kalder os fra fjærne Kyst.

Recitativ.

Fiordiligi.

Himmel! De Kære
Du naadig bevare!

Dorabella.

Maatte for Fald og Fare
Vor Bøn et Værn dem være!

Don Alfonso.

Den vil føre deres Skare
Til Sejr og Ære.

Terzettino.

Fiordiligi, Dorabella, Alfonso.

I viftende Vinde,
I dansende Vover
Jer venlig forbinde
At føre dem over,
Hvor Lavrerne gror!
O læg Jer paa Sinde,
Naar snart de forsvinde,
At troligt I følger
Det skummende Spor!
De Kære ombord
Vi Eder betror! (Damerne gaar.)

Recitativ.

Don Alfonso (ene).

Ja det er haardt — paa Ære —
I Kære!
At jeg skal Aarsag være
Til disse Taarer,
Men min er Fejlen ikke,
Den er Deres, de Daarer,
Som, blinde og døve
For mit Raad, vil Jer sætte paa Prøve,
Stakkels Narre! De kan ej forstaa,
At Havets Spejl — og Himlens Blaa —
Og Morgenguld — og Aftenrøde —
Og Kvindens Smil, det englesøde,
Alt Skønt skal vi elske, saa højt vi formaa,
Men aldrig vove tusind Zechiner paa.

Nej — herlig er Kvinden —
Herlig er Bølgen og Vinden —
Kun alt for lige:
Lokke, svige,
Falde —
O ve! Det gør de alle —
Det gør de alle!

Anden Akt.

(Kommer med Bord og Stole. Dør paa hver Side og i Baggrunden.)

Første Scene.

Despina. Dorabella.

Recitativ.

Dorabella.

Forskaan mig blot! Ej et Ord vil jeg høre.
Luk alle Vinduer og Døre!
Du er mig blot til Plage.
Skynd Dig afsted,
Og kom ikke tilbage!
Lad mig i Fred!
Jeg taaler ej at se
Et Væsen, som kan le!
Gaa blot — hvorhen Du lyster!
|: Skynd dig! :|
Ingen forstaar min Ve —
Intet mig trøster.

Despina.

Men kæreste Signora! Hvad er der hændt?

Dorabella.

At min Brudgom med sit Regiment
Er i Dag draget ud af Landet.

Despina.

Og det er Alt? — Ikke Andet!
Og for Sligt er I mistrøstig?
Gid det var mig!
Naa, hvor jeg
Skulde leve lystig!

Anden Scene.

De Forrige Fiordiligi.

Fiordiligi

(der har hørt de sidste Ord — forbitret).

Leve lystig!

Despina.

Ja tilvisse!
Hvem revancherer
Sig ej paa disse
Officerer,
Der nu hos de vantro Skønne
Gør deres Hoser grønne?

Dorabella.

Husk, at de To, vi elsker, hver især
Kan staa som Mønster for den hele Hær!

Despina.

Ja deres Dyd er vistnok heroisk —
Ak hvor dog Elskov er overtroisk!

Aria.

Nej Mandfolk — og Soldater!
Jeg kender de Krabater.
Et trofast Mandfolk findes ikke mer,
Og aller mindst en trofast Officer —
|: En Officer! :|
|: Ja forlad mig, jeg be'r,
At jeg ler! :|

Djærve og dygtige —
Det kan de være —
Kønne og kløgtige
Til at besnære —
Men af den flygtige
Vind er de skabt.
Ømme og rørende
Taarer de fælder,
Tusind forførende
Ting de fortæller —
|: Aabner man Ørene
Er man fortabt! :|

Og skønt de nævner os
„Søde" og „Kære",
Næppe de levner os
Ret eller Ære —
|: Derfor vi hævner os,
Naar det gaar an. :|
Skal det da ryste os,
At de bortvandre?
Lad os forlyste os,
Just som de Andre!
|: Ja lad os trøste os
Alt hvad vi kan! :|

(Despina løber ud af den ene Sidedør. Damerne ser paa hinanden, ryster paa Hovedet over hendes Letsindighed og gaar ud ad den modsatte Dør.)

Tredje Scene.

Don Alfonso, straks efter Despina.

Recitativ.

Don Alfonso.
Despina! — Det er vist denne Vej!
(banker paa Døren)
Despina!

Despina (udenfor).
Hvem banker?

Don Alfonso.
Jeg!

Despina (kommer ud).
Ej, Ej!

Don Alfonso.
Hør Despina, hør: Jeg har Din Bistand nødig!

Despina.
Da er Eders mig aldeles overflødig.
(vil gaa.)

Don Alfonso.
Vent!
(rasler med sin Pengepung)
Og hør efter!
Jeg har to unge Venner,
Hvis Hjærter af alle Kræfter
For Dine smukke Damer brænder —
Dem maa Du protegere!

Despina.
Og hvad saa mere?

Don Alfonso (med Betydning).
En Haandsfuld Guld har for dem kun lidt at sige:
De er forrykte — og de er rige!

Despina.
Nu ja! Lidt Løjer kan vi behøve —
Lad dem kun komme — og prøve!

Don Alfonso.
Nu skal Du se dem!

Despina.
Se dem — hvor?

Don Alfonso.
Ih her!
(aabner den bageste Dør)
Kamrater! Kom kun ind!

Despina.
Ih nej — se der!

Fjerde Scene.

De Forrige. Ferrando. Guglielmo. De Sidste forklædte som albanesiske Officerer (Palikar-Dragter: Fez, langt Haar, Skæg, Trøje, Fustanella, broderede Gamacher osv.). — Siden **Fiordiligi** og **Dorabella.**

Sextet.

Don Alfonso.
Til den smukke Despinetta
Maa I aller først Jer vende —
Det er frem for Alt paa hende,
Eders Lykke vil bero!

Fiordiligi og Guglielmo.
Skønne Terne!
Ak alt for gerne
Med min bedste Tak jeg vilde
I Din Haand og til Dit Snille
Alt mit Haab og Held betro!

(Under denne Forsikkring har de hver grebet en af hendes Hænder, kysset den, vendt den og derpaa lagt hver sin Pengepung i den.)

Despina (leende).
Hvilke Dragter! Jo jeg takker!
Kan det være Bosniakker,
Tyrker, Grækere, Valakker,
Eller Persere maaske?
Polakker,
Eller Russere — Kosakker?

Don Alfonso (sagte til Despina).
Det er vakre Ungersvende.

Despina.
Ganske vakre! Det kan hænde,
At de Tvende
Gør en Ende
Paa de Skønnes Hjærte-Ve!

Ferrando og Guglielmo (indbyrdes).
Don Alfonso.
Nu er al min Frygt til Ende:
Kan Despina ej os (dem) kende,
Tør vi (de) kækt og frækt os (sig) te.
Nu vil intet Uheld ske.

Damerne (udenfor).
Hør, Despina! Saa kom, Despina!

Despina.
Tys, vær stille!

Don Alfonso.
Der er de Begge!
Vær nu snilde!
Jeg maa fortrække.
(smutter ind i Despinas Værelse, hvortil han under det Følgende holder Døren paa Klem.)

Damerne.
Hvad er det, som her passerer?
Bor vi da for aabne Døre?
Hvem er disse Kavalerer?
Og hvad har de her at gøre?
Sligt Besøg i disse Sale —!
Det er jo en ren Skandale.
Luk dem ud! Nu rask afsted!
Har Du Lyst, kan Du gaa med!
(Despina og Herrerne gør Knæfald.)

Despina.
Fromme Damer, vær ej strænge!
Ak, I aner ej, hvor længe
De har stridt.
Tusind Kvaler har de lidt,
Før de voved dette Skridt!

Herrerne.
Skønne Damer, vær ej strænge!
Ak, I aner ej, hvor længe
Vi har stridt.
Tusind Kvaler har vi lidt,
Før vi voved dette Skridt!

Damerne.
Hvilken Frækhed uden Lige!
Og til os man Sligt tør sige
Uden Skælven — højt og frit! —
Nej, den Galskab gaar for vidt!

Despina og Herrerne.
Ak, jeg (vi) beder: Vis dem (os) Naade!
Elskov kender ingen Maade!

Damerne.
Jeg tør næppe tro mit Øre!
Den, der sligt et Sprog kan føre,
Vil kun vinde min Foragt!
(affides)
Vist hans Nød mig kunde røre,
Stod min Troskab ej paa Vagt!

Despina, Don Alfonso (i Døren).
Hjærtet røres, kan jeg høre:
Det var ikke ment, som sagt.

Herrerne (affides).
Hvilken Salighed at høre:
Hendes Løfter staar ved Magt!
De har ikke laant os Øre.
Paa den Hyldest, vi har bragt,
Svarte de med stolt Foragt —
Deres Harme har vi vakt!

Damerne.
Vi kan ej tro vort Øre!
Paa den Hilsen, I har bragt,
Maa vi svare med Foragt:
: Kun vor Harme har I vakt! :

Despina og Don Alfonso (aff.).
Pas kun paa! De laaner Øre
Til Veltalenhedens Magt.
Skønt de svarte med Foragt,
Deres Medynk er dog vakt.

(Don Alfonso lister sig ud af Kammeret og lader, som han kommer ind fra Bagdøren.)

Recitativ.

Don Alfonso.
Hvad ser jeg! Venner! Ja paa Ære:
Det er jo Eder, mine Kære!
Men sig mig: hvordan
Fandt I Vej
Til vort Land
Fra Albaniens fjærne Bjærge?
Det vilde jeg
Forsværge!
(affides)
Saa hjælp mig dog!

Ferrando (omfavner ham).
Min kære
Don Alfonso!

Guglielmo (ligeledes).
Hvilket Held!

Don Alfonso.
Hvilken Glæde! Hvilken Ære!

Despina (som forundret).
I kender dem?

Don Alfonso.
Ja vel!
(til Damerne)
Tillad, at jeg præsenterer
Disse kære Kammerater
Som Albaniens første Magnater,
Og elskværdigste Kavalerer!

Fiordiligi.
Vi tager ej mod Gæster!

Guglielmo.
Straf os ikke
Saa haardt! Vi kender ej til Landets Skikke.

Ferrando (til Fiordiligi).
Vore Hjærter var varme —

Guglielmo (til Dorabella).
Det var Alt! Det var Brøden!

Begge.
Vil I Eder ej forbarme —
Nu — saa vil Døden!

Fiordiligi.
Det gaar for vidt!
(Despina lister sig bort med Tegn til Alfonso.)

Dorabella.
Men er de da forrykte?

Fiordiligi.
Som Du hører, er det næsten at befrygte! —
(til Herrerne)
Rejs I tilbage,
I gæve Helte!
Ikkun Hjærter, som er svage,
Kan I smelte
Ved Eders Klage.
Her vil Eders Kunst
Ej forslaa, som I ser.
Vort Hjærtes Gunst
Faar kun En, — ikke Fler.

Aria.
Saa urykket,
Som Strandens Fjælde
Trodser Trykket
Af Havets Vælde
Og Stormens Magt,
Staar med Ro
Trods Lyst og Smærte
I vort Hjærte
Vor Elskovs Tro.
Vi kan gløde,
Vi kan flamme,
Vi kan bløde
Os til Døde,
Men, i hvad der end kan ramme,
Er vor Troskab den samme, —

Den bestaar,
Om Alt forgaar!

Saa urykket osv.

Mærk Jer vel mit Varselsord:
I kan ej med Storm os rokke,
Og vil I med List os lokke,
Kommer Straffen før, I tror.

(Damerne vil gaa. Don Alfonso træder bedende i Vejen for dem.)

Recitativ.

Guglielmo.

Gaa ej i Vrede!
Om Naade vil vi bede —
Hvis i vor Elskovshede
For plump vor Tale faldt,
Saa angrer vi det alt.

Aria.

Vær gode, vær milde!
I ved jo: I vilde
Ved Livet os skille,
Hvis grusomt I gik.
Hvert Vink af Eder lyder vi,
Vi bøjer os, og byder I
Os dø, vort Blod udgyder vi
I samme Øjeblik!
Ja taler!
Befaler!
Og tro ej vi praler!
I finder ikke tvende
Saa trofaste Svende!
Paa os kan I lide,
Paa os kan I bygge,
Og husk: ved vor Side
Er Højhed og Lykke!
Og saa er vi rige,
Vi ejer Miljoner,
Og er da tillige
To vakre Personer!
Betragt denne ranke
Figur og denne Manke
Og Pandens Adelspræg
Og især disse Skjæg
Ja betragt
Blot som sagt
Disse klassiske Skæg.
:,: Ja betragt blot . . . :,:

(Guglielmo der er blevet konfus ved Damernes Smil er i Færd med at gaa fra Koncepterne, da de for at dølge deres Latter vender ham Ryggen og iler ud.

Femte Scene.

Ferrando og Guglielma ser triumferende paa Don Alfonso og brister i Latter.

Terzet.

Don Alfonso

Naa hvoraf ler I?

De To.

Af vor Affære.

Don Alfonso.

Hvad morsomt ser I?

De To

Kun Dig, min Kære.

Don Alfonso.

Saa vær dog stille!

De To (stadigt leende)

Det gaar Dig ilde —
Forbistret ilde.

Don Alfonso

Vær dog forsigtige!
Husk: I er pligtige
Ej at forraade
Dem vort Komplot!
Le helst med Maade,
Og ganske smaat!

De To

En Tort saa knusende!

Don Alfonso.

Saadan det endes ej!

De To.

Det var berusende.
Hahaha hahaha!

Don Alfonso.

Det kan jo hænde sig,
Bladet vil vende sig
I min Favør!

De To.

Aa nej, nu brister jeg
Hahaha! Hahaha!
Snart Vejret mister jeg.
Hahaha Hahaha!
Jeg troer jeg dør!

Don Alfonso.

Endnu mistee jeg
Ej mit Humør.

De To

(søgende at dæmpe deres Latter).

Trods vor ihærdige Færd
Og vor ærværdige Air
Var vi færdige her —
En To Tre!

Don Alfonso.

Nej vent med at le!
Vær ihærdige!
Og elskværdige!
Saa skal I se —
Ja saa skal I se!

Recitativ.

Don Alfonso.

Men kan I nu forklare:
Over hvad I er saa glade?

Guglielmo.

Ih, det er bare
Over Udfaldet af vor Maskerade.
Husk, at med Skade
Følger Spot!

Don Alfonso.

Giv blot Tid! Det tegner jo godt.

Ferrando.

Du fik ej nok?

Don Alfonso.
Nej, Kammerater!
Og husk: I skal udføre Alt, hvad jeg fordrer!

Guglielmo.
Vi er Soldater,
Og lystrer vore Ordrer.

Don Alfonso.
Saa skynd Eder begge!
I den lille Have hist skal I erfare,
Hvordan vi nu maa lægge
En finere Snare.

Guglielmo.
Den Prøve kan vi spare.

Ferrano.
Nej, lad ham kun finde paa
Noget ret Underfundigt,
For at Damerne kan slaa
Ham rigtig grundigt!
(Don Alfonso og Guglielmo ud.)

Sjette Scene.

Aria.

Ferrando (ene).
Hvad ligner den Lykke:
Med Visshed at vide,
At trygt vi kan lide
Paa Den, vi har kær,
Saa aldrig en Skygge
Af Mistro fordunkler
Det Billed, der funkler
Med tryllende Skær.
Kun Den, der tør bygge
Med Tillid i Blinde
Paa sin Elskerinde
Fortjener at finde
: Et Paradis her. :|

Hvad ligner den Lykke:
Med Visshed at vide,
At trygt vi kan lide
Paa Den, vi har kær!
Først, naar vi er trygge
For Mistankens Kvaler,
: Hvert Ord, hun udtaler,
Faar tidobbelt Værd! :|
(gaar efter de Andre.)

Changement.
En mindre Have med Græsbænk ved begge Sider. Over Baggrunden en høiere Terrasse med Trappe ned til Scenen. Aftenbelysning.

Syvende Scene.

Fiordiligi og Dorabella kommer ned fra Terrassen.

Finale.

Begge.
Ak, hvor Alt er nu forandret!
Nys saa fro vi her har vandret —
Nu er Alting tomt og øde,
Selv den skønne Aftenrøde
: Minder kun om Krig og Blod! :|
Intet Savn mit Hjærte kendte,
Ingen Angst min Sjæl omspændte,
Ingen Taare Kinden brændte,
Mens han ved min Side stod,
Men min Fryd til Sorg sig vendte
Samme Stund han mig forlod.

Ak, hvor Alt er nu forandret!
Nys vi her saa fro har vandret,
Nu er Alting tomt og øde,
Mørkets Tid vi gaar imøde.
Uden Haab og uden Mod!

Ottende Scene.

Ferrando, Guglielmo, Don Alfonso, de Forrige, siden Despina.

Ferrando og Guglielmo
(til Don Alfonso, som søger at standse dem oppe paa Terrassen.
Nej, hold mig ej tilbage!
Her skal mit Hjærte briste.

Don Alfonso.
Men tage sig af Dage
Det er jo dog det Sidste . . .

Damerne (træder til Side).
Himmel, en ny Skandale!

Elskerne
(skøder Don Alfonso bort og kommer ned ad Trappen)
Nu vil vi dø! . .

Don Alfonso.
Lad mig tale!

Elskerne.
For deres Fod . . .

Don Alfonso.
I er gale! —

Elskerne.
I denne Gift er Frelse blot,
Mod deres Haan og Spot!
(de tømme hver sin Fiole og kaster den fra sig. Id et de vender sig om, lader de, som de faar Øje paa)

Damerne
(der iler ind paa Scenen).
Gift! Gift! O Gud! De Stakler!

Don Alfonso.
Ja, Gift af tyrkisk Fabrikat!
Se bare, hvor de vakler!
Den Dosis er probat.
(Elskerne vakler hen hver til sin Græsbænk.)

Damerne.
Med Vilie eller Vidende
Vi har ej voldt den Nød.

Elskerne.
Ak, hvis I blot medlidende
Trøsted os med den Tidende:
At uden Spot og Vrede
I ser vor Elskovs Hede,
Saa led vi glad vor Død.

Damerne.
Med Vilje og med Vidende
Vi har ej voldt den Nød.

(Indbyrdes.)
Himmel, at Sligt skal hænde os
Uden den mindste Brøde!
Sig dog: hvorhen skal vi vende os?
Ak, jeg er skræmt til Døde!

Elskerne (afsides).
Nu kunde let det hænde os,
Vi gik vor Straf i Møde.
Kunde de Skønne kende os,
Kom vi til haardt at bøde!

Alle.
O ve! Snart Læben forstummer!
Hvert Ord dør hen saa mat.
Se, nu faldt Øjet i Slummer,
Det brast i Mulm og Nat!
(Elskerne lader sig glide fra Græsbænken ned paa Jorden saaledes, at de siddende paa denne støtter Hovedet mod Bænken.)

Don Alfonso (afsides).
Det gaar jo ikke ilde!
(højt til Damerne.)
Lad Eder dog formilde,
Og vis dem, skønt for silde,
Lidt Medynk nu til Sidst!

Damerne.
Gartner! Portner! Ak, skynd Jer Alle! —
Paa hvem skal vi dog kalde?
Despina! Despina!

Despina (udenfor).
Signorina!

Damerne.
Despina! Despina!

Despina (kommer ind).
Signorina!
(forskrækket over at se de Faldne.)
Hvad er dog her passeret?
Ak, har de duelleret?

Don Alfonso.
Nej, de har taget Gift
Som Medicin mod Elskovs Kvide,
Og hjælper vi dem ej i Tide,
De dør af den Bedrift.

Despina.
Ja, I har Ret.
Det var jo slet,
Hvis Nogen vilde spare
Sin Hjælp i slig en Fare!

Damerne.
Hvad kan vel vi formaa?

Despina.
Den Sag skal jeg nok klare.

Damerne.
Hvem skal vi kalde paa?

Don Alfonso.
Hvad vil Du foreslaa?

Despina
(føler Elskernes Puls).
Endnu er De i Live . . . (til Damerne).
Saa er jo I nødvendige —
Bliv blot hos de Elendige!
(til Don Alfonso.)
Vi vil imens bevæge
Den unge græske Læge
Til strax at gaa herhen.
Jeg véd, han har kureret
En Mand, der var kreperet,
Saa han stod op igen!
(forsikrende.)
Ja! — Han stod op igen!
(iler ud med Don Alfonso.)

Damerne.
Ak, slig en Nød at volde
Blot ved sit Ord at holde!
Selv Hjærter, der var kolde
Som Isen, smelted her —
Se der!
|: Den Jammer tog Enhver
Sig nær. :|

Elskerne (afsides).
At spille slig en Rolle
Og sig for Latter holde,
|: Det maatte kunne volde
En Kunstner selv Besvær. :|
(højt). Ah!

Damerne (ængsteligt i Afstand).
De sukker! Ak, hvad gør vi?

Fiordiligi (tvivlraadig).
Tale til dem —

Dorabella.
Ak ja, tør vi? —

Fiordiligi.
Vi kan ej gaa bort
Nu — det var jo dog for haardt.

Dorabella
(nærmer sig lidt).
Tør vi hen til dem os liste?

Fiordiligi (ligeledes).
De er ikke mer bevidste.

Dorabella.
Ak, saa tung
En Lod at friste! (løfter Guglielmos Haand op.)

Fiordiligi.
Ak, saa ung
Sit Liv at miste!
(løfter Ferrandos Haand.)

Dorabella.
Banker Pulsen?

Fiordiligi.
Jeg har ingen fundet.

Dorabella.
Her er Puls og alt forsvundet!

Begge.
Ak, hvad vilde jeg ej give
For at bringe dem til Live!

Ferrando (afsides).
Deres Hjærte er modtageligt
For Medlidenhed, de Kære!

Guglielmo (ligeledes).
Net beklageligt,
At saa svageligt
Kvindens Hjærte skal være!

Begge.
Det var dog en slem Affære!
Blev den Medynk Kærlighed.

Damerne.

Tro at være
Mod de Kære
Byder vor Ære —
Men Medynk er ej Kærlighed —
:: Nej Medynk er ej Kærlighed. ::

Niende Scene.

De Forrige. Don Alfonso. Despina forklædt som Doktor.

Don Alfonso.

Se nu er Doktoren da arriveret!

Elskerne (affides.)

Det er Despina udklædt og maskeret!

Despine.

Salvete, amabiles, bones puelles!

Damerne.

Ak tal et Sprog, som for os er fælles!

Despina.

Nu vel: det bulgariske,
Latinske, spanske,
Det baleariske,
Japansk-tartariske,
Det malabariske,
Maaske det franske?

Don Alfonso.

Nej lad os bare
Dem alle spare!
Husk her er Fare!
Vis Eders Dulighed
Paa disse Tvende,
Hvis der er Mulighed
For Hjælp endnu!

Damerne.

Ja gør dog Ende
Paa denne Gru!

Despina.

(undersøger Elskernes Puls osv. — overlegen.)

Det er Forgivelse —
Aqua Tofana —
Til dens Fordrivelse
Har jeg Arkana.
Men giv mig Beskrivelse
Af Grunden til Daaden,
Og hvad om Maaden
I kommer i Hu!

Damerne.

Af de var fristede
Af Elskovs Plage —
Halvt ubevidste de
Tog sig af Dage —
Vi véd ej mer,
Resten selv I ser!

Despina.

Det var det Bedste!
Ti for det Meste
Ej Giften bider
Paa Individer,
Der forud lider
Af den Mani —
Om et Minut er det Alt forbi.
(fremtager af sin Domino en meget stor Magnet.)

Damerne.

Hvad er dog dette
For Instrumenter?

Despina.

Naar blot i rette
Tid man mig henter,
Godtfolk kreperer ej,
Alting kurerer jeg:
Med denne Talisman magnetiserer jeg
Selv Døden paa Flugt.
(bestryger Elskernes Hoveder og Kroppe med Magneten.)

Damerne og Don Alfonso.

Ak hvor forskrækkende!
skrækkende, skrækkende!
Hvor stærkt den virker, se Krampetrækkene!

Despina.

Hvem vil nu løfte Hovederne smukt?

Damerne.

Kom Søster! Her maa vi assistere.
(Fiordiligi løfter Ferrando, Dorabella Guglielmo.)

Despina.

:: Endnu lidt mere! ::
Hold sikket Begge.
Ti netop nu maa jeg dem vække!

Damerne og Don Alfonso.

Ak hvor forskrækkes jeg!
Nu rejser Begge sig —
Hans Kunst maa strække sig
:: Til Hekseri! ::

Elskerne

(rejser sig langsomt, halvt drømmende.)

Hvilket Skær! Mit Syn det blinder —
Glemt er Jorden og dens Minder!
Er I Engle eller Kvinder?
Er Du Venus, den gudebaarne . . .
Nej! Det er Dig, min Sjæls Udkaarne!
Siger ej Dit Blik, det milde:
Ingen Magt skal her os stille? —
Her for Baand er Elskov fri!

Despina og Don Alfonso.

Giften virker blot en lille
Stund, og saa er det forbi!

Damerne (til Despina.)

Gid I vilde
Hurtig stille
Dette ømme Raseri!

Despina og Don Alfonso.

Giften virker endnu en lille
Stund, og saa er den Mani
forbi!

Elskerne (affides.)

Det Slags Prøver er for farlige.
Var de bare vel forbi!
De er næsten uforsvarlige —
Gid vi maa for Straf gaa fri!
(højt.)
Kan Du hvert et Haab mig nægte?

Damerne.

Stadigt samme Sprog de fører.

Elskerne.

Skal min Elskov da forsmægte?

Despina og Don Alfonso.
Det er Giften, som I hører!

Damerne.
Naar vi blot
Fik den forjaget, vilde
Alting ende godt!

Despina og Don Alfonso.
Giften virker og gør dem vilde,
Men dens Magt er snart forbi!

Elskerne (affides.)
Det Slags Prøver er for farlige —
Var de bare vel forbi!

(højt.)
Lad et Kys af Dig, Du Hulde,
Helt forjage Dødens Kulde!

Damerne.
Himmel! De vover . . .

Despina og Don Alfonso.
Giv det bare!
Det vil deres Tanker klare.

Damerne (til Despina og Don Alfonso.)
Naar endnu de tør sig driste
Til en Frækhed som den sidste,
Maa det største Taalmod briste.
Sligt et Vanvid ynkes ej.

(til Elskerne.)
Vov ej slige Bønner atter!
Hvis min Gunst endnu I skatter!
Ti naar først et Nag jeg fatter,
Saa forsoner man mig ej.

Despina og Don Alfonso (affides.)
Hør nu svulmer Vreden atter!
Men den megen Hede matter.
Snart de ser, at den er :: latterlig ::
Og da lægger Stormen sig.

Elskerne (affides.)
Hør nu svulmer Vreden atter!
Men, hvor højt jeg Harmen skatter,
Heller hørte jeg lidt Latter —
Al den Alvor mig huer ej!

(højt til Damerne.)
Lad et Kys af Dig, Du Hulde. o. s. v.

(Damerne.)
Vov ej slig en Tale atter — o. s. v.

Despina og Don Alfonso (affides.)
Hør nu svulmer Vreden atter! o. s. v.

Elskerne (affides.)
Heller hørte jeg lidt Latter.
Al den Alvor mig huer ej! —

Vrede
Kan til Elskovs Hede
Alt for snart farvandle sig.

Despina og Don Alfonso.
Vrede
Kan til Elskovs Hede
I en Hast forvandle sig!

(Damerne vil i Vrede gaa ud foran til Siden. I det de gaar, vender de hurtigt Hovedet om og opdager derved den indbyrdes Forstaaelse, som under hele det foregaaende Tableau ubemærket af dem har ytret sig ved et lystigt Sammenspil mellem de Fire. Elskerne er nær ved at bryde ud i Latter og bemærker lige saa lidt, som Despina og Don Alfonso, der har travlt med at forhindre dem fra at røbe sig, at Damerne har set sig sig om. Disse gætter nu med Et Intrigen, og viser ved at fremtage Medaljonportrætterne, at de genkender de Forklædte, hvem de ved en truende Bevægelse lover Hævn.)

Tredie Akt.

(Værelse hos Damerne. Tændte Lys.)

Første Scene.

Fiordiligi (broderer.) Dorabella (vinder Garn, som Despina holder.)

Recitativ.

Fiordeligi.
De er for extravagante. Vi tør ikke se dem mere.

Despina.
Hvorfor ikke? Er der Noget at resikere?
At de bad om dette Kys,
Er da slet ingen Grund til at frygte.
Det var af Giften, som nys
De drak, at de blev forrykte.
Nu er Krisen overstaaet,
Deres Vildskab med Rusen forgaaet.
Lad I dem kun komme!

Dorabella.
Og saa?

Despina.
Ja saa er de tamme og fromme.
(affides.)
Jeg tror, at Klippen rokker!

Fiordiligi
Men hvad saa mer?

Despina.
Ih, saa for Pokker:
Saa er det kun Eders Naade
Der har at raade!

Aria.
Hvorfor vil I Døren lukke
For de Staklers ømme Sukke?
Med en Elsker og en Dukke
Kan man lege, som man vil.
Være milde, være vrede,
Trodse, true, bæve, bede,
:: Hykle Kulde, hykle Hede,
Som man er i Lune til. ::

Le kun fornøjet ad
Alle som smægter!
Lov kun med Øjet, hvad
Læben dem negter!
Lad dem kun haabe,
Lad dem kun drømme!
Let kan en Taabe
Holdes i Tømme.
Sig aldrig bange:
„De er for mange!"
Man kan som Dronning først triumfere,
Naar man med Flere
Kører i Spænd!
Derfor vær kække,

Lad Jer ej skrække!
Tag mod dem begge,
Hvis de to Gække
Kommer igen!

Le kun fornøjet ad
o. s. v.

To kan passere —
Tre er lidt mere
Pynteligt — men
Vil I probere
At triumfere,
Saa maa med Flere
I køre i Spænd.
Følg kun, I kære
Damer, min Lære!
Alle kan være
Tjente med den —
: : Hvem kan begære
En bedre end den? : :

(gaar.)

Anden Scene.

Fiordiligi. Dorabella.

Recitativ.

Fiordiligi.
Naa? Tvivler Du endnu?

Dorabella.
Nej Du har Ret. Jeg tror, som Du,
At hun er købt af vore Venner.

Fiordiligi.
Som hun dog vist ej genkender.
Nej, bag ved Spillet staar en Anden:
Don Alfonso — det er Manden!

Dorabella.
Den Skælm! Ja, Du skal se:
Han har forført dem alle Tre!

Fiordiligi.
Han, der ej selv paa Kvinder tør tro,
Har maaske drevet Spot med de kære To
Og spurgt: om de turde sig fordriste
Til forklædte vor Troskab at friste.

Dorabella.
Saadan en Tort
Kan ej straffes for haardt!

Fiordiligi.
Hør et Raad!

Dorabella.
Nu da?

Fiordiligi.
Vi vil gøre Vort
For at hjælpe dem grundigt
Til Maalet at naa.

Dorabella.
Vi lader underfundigt,
Som om Intet vi saa'
Og Intet aner,
Gaar med List
Ind paa deres Planer
Og til sidst —
Naar de raser som Vulkaner —
Ler vi dem ud, fordi vi har —

Fiordiligi.
Haft dem til Nar!

Duet.

Dorabella.
Jeg skal kærligt mig forbarme
Over Din forklædte Ven.

Fiordiligi.
Jeg skal smelte ved de varme
Hjertesuk af Din igen.

Dorabella.
Jeg skal røres, naar han beder.
Hvilke Blikke han skal faa!

Fiordiligi.
Jeg skal tro hans falske Eder —
Hvad endog han sværger paa.

Dorabella.
Aa, hvor svag jeg skal agere!

Fiordiligi.
Aa, hvor jeg skal kokettere!

Dorabella.
O hvor Hevnen mig fornøjer!

Fiordiligi.
Hvilke Scener, hvilke Løjer!

Begge.
Hvilken Latter vi skal faa!
O hvor Hevnen mig fornøjer
o. s. v.

Tredie Scene.

De Forrige. Despina. — siden Don Alfonso.

Recitativ.

Despina.
Ak kære Damer! Tag Jer vel i Vare!
Jeg lurede og hørte, at Don Alfonsos Venner
Er Eders Fæstemænd. Jeg trode bare,
Det var to Elskere . . .

Fiordeligi.
Tys, tys! — Vi kender
Det alt.

Despina.
Men da jeg ser, det er en Snare —
Et Væddemaal — en Prøve — eller Sligt —
Saa maa jeg røbe dem. Det er min Pligt

Dorabella.
Ja vist — af dem har Du jo kun i Vente
Den Straf, som Din Letsindighed fortjente.
Men vi vil lade Naade gaa for Ret:
De Andre har jo handlet fuldt saa slet.

Fiordiligi.
Lad, som de er os Alle ubekendte,
Og adlyd dem i Et og Alt komplet!

Dorabella.
Tys! Der er Fristeren for os at hente.

Don Alfonso.
Naadige Damer! Jeg maa selv Eder hente!
I min Have er Blus og Lamper tændte —

Der er Sang og Orkester,
Gondoler — og af Gæster
Alt en Skare.

(Despina bringer Damerne deres Mantiller og Vifter.)

Dorabella.
(som om hun fik Betænkeligheder.)

I giver altsaa Fester? —

Don Alfonso.

Følg mig nu bare! —

(alle gaar.)

Sceneforandring.

En pragtfuld Have ved Bredden af Golfen, der ses maanebelyst i Baggrunden. Haven er illumineret med orientalske Lamper. En blomstersmykket Baad efter Tidens Smag fantastisk udstyret med Amoriner og Zefyrer, lægger til Land. Den er fyldt med antikt klædte Spillemænd, dekorerede med Kranse og Guirlander. Guglielmo og Ferrando gaar i Land fulgt af rigt klædte Tjenere. Gæster kommer ind fra begge Sider, deriblandt Fiordiligi og Dorabella førte af Don Alfonso, samt Despina.

Fjerde Scene.

Serenade.

Duet.

Ferrando og Guglielmo.

Drømmestunden
Er oprunden,
Skumring hviler over Lunden —
Alt er stille —
Mens den lille
Nattergals Trille
Bringer Bud
Fra Elskovs Gud —
Lette linde
Zefyrvinde
Mellem Blomsterne herinde,
Bær til Hende —
Min Veninde —
Dette Suk, der hvisker tyst,
Hvad jeg skjuler i mit Bryst!

Chor.

Lette linde
Zefyrvinde
Hvisk i hendes Øre tyst,
Hvad der ej fik Ord og Røst!

Recitativ.

Don Alfonso.
(til Tjenerne, der har sat Blomstervaser paa Piedestalerne, og smykket disse med Guirlander.)

Her skal I ikke vente!
Vi behøver Jer ikke mere.
Nu maa I hente,
Hvad I har at servere.

(Tjenerne forlader Scenen. Baaden glider forbi.)

Damerne.

En prægtig Serenade!

Gæsterne gaar bort i forskellige Retninger.)

Despina.
(afsides til Elskerne, i det hun gaar.)

Nu rask! Frisk Mod!
Damernes Hjærter har taget Skade!

Ferrando.

Naa herligt! (beklemt til Guglielmo.)
Vil Du høre!
Tænk, hvortil det kan føre!

Guglielmo.

Jeg tilstaar, at Blodet,
Gaar mig til Ho'det.

Don Alfonso.

Saa vil jeg ej genere.

(gaar.)

Fiordiligi (til Elskerne.)

Var han spydig?

Dorabella.

Skal vi nu ej spasere
Omkring i Haven her?

Ferrando.

O her er pragtfuldt! I Maaneskin især
(byder hende Armen.)

Fiordiligi (til Guglielmo).

Megen Ære!

Ferrando (afsides til Guglielmo).

Nu skal det altsaa være.

Fiordiligi (til Ferrando.)

Hvad var nu det, min Kære?

Ferrando.

Kun at jeg bad ham skjule
Sit Hjærtesaar en Smule.

(De gaar.)

Femte Scene.

Dorabella, Guglielmo.

Dorabella
(ser sig om, forstilt ængstlig).

Nu er vi saa alene . . .

Guglielmo (afsides).

Hvad kan hun mene? — (højt)
O ve!

Dorabella.

Jeg ser I blegner?

Guglielmo.

Bliv ej vred: jeg tror jeg segner!
Den Smærte, jeg vil bekæmpe,
Har jeg ej mere Magt at dæmpe!
Hvis medlidende blot
I saa denne Kval uden Lige,
I gav mig vist et Tegn derpaa.

Dorabella.

Det vil jeg gerne. Hvad skal jeg sige? —
Ak tal! Hvad skal jeg gøre?

Guglielmo (forundret afsides).

Vil hun bag Lyset mig føre.
(højt i det han fremtager et brillanteret Smykke i Form af et Hjærte)

Vil I bære dette Minde
Om en Smærte,
Der ej kan forsvinde.

Dorabella.

Et Hjærte!

Guglielmo.

Et Billed af det, som herinde
Forsmaaet maa
I Flammer forgaa!

Dorabella.
En Gave saa herlig!

Guglielmo.
Tag den naadig og kærlig!
Sig, I negter ej!

Dorabella (med et Suk).
Ak jeg mægter ej!

Guglielmo (affides).
Det gaar galt, stakkels Ven!
(højt)
Jeg aander igen!

Duet.

Guglielmo.
Mit Hjerte Du Hulde
Nu ejer tilfulde —
I Bytte Du skulde
Nu skænke mig Dit!

Dorabella.
Hvor gerne jeg vilde
Din Smærte formilde,
Saa er det for silde:
Ej mer er det mit.

Guglielmo.
Men hvis er da dette,
Som rører sig her?

Dorabella.
Ja, fik jeg det rette,
Hvad banker saa der?

Guglielmo.
Sig: hvad |: banker :| her!

Dorabella.
Ja hvad :| banker :| der?

Begge.
Ja med vore Hjærter,
Det har jeg forstaaet,
Umærkeligt er der
Et Bytte begaaet!
Der banker jo mit,
Og dette er Dit!

Guglielmo.
(vil hægte Smykket i hendes Brystkæde).
Lad her mig det lænke!

Dorabella.
Ej Plads kan det faa!

Guglielmo.
Det lod sig dog tænke,
Du kunde den skænke.

(Drejer sagte hendes Ansigt bort til Siden, mens han løsner Medaljonportrættet og hægter Smykket i Kæden.)

Dorabella.
Hvad gør Du?

Guglielmo.
Se saa! (affides).
Ferrando, min Kære,
Den Skæbne er haard!

Dorabella (affides).
Ferrando skal lære,
Af Straffen, han faar,
Hvor grumt jeg min Ære
At hævne forstaar.

Guglielmo
(viser hende Byttet).
Mit Bedste jeg byder.

Dorabella.
Forbryder!

Guglielmo.
O se, hvor det pryder,
I Straaler det staar!

Begge.
Ej Modstand os nytter:
Ej Fasthed beskytter
De Hjærter, der lytter
Til Kærligheds Gud.
Men saligt vi knytter
Vort Haab til hans Bud.

(Guglielmo gør Mine til at ville tage et Kys, men i det Samme snor Dorabella sig ud af hans Arm, peger ud til Siden og skynder sig bort til den ene Side, mens Ferrando jublende kommer ind fra den anden.)

Sjette Scene.

Guglielmo, Ferrando.

Recitativ.

Ferrando.
Guglielmo! Vort Spil er vundet!

Guglielmo.
En Ambe eller Terne?

Ferrando.
Hele min Frygt er forsvundet,
Fiordiligi stod fast som en Stjærne.

Guglielmo.
Derpaa stoled jeg trygt.
Endskønt nogenlunde
En ubeføjet Frygt,
Vel undskyldes kunde —
(affides)
Af særlige Grunde.

Ferrando.
Og min Dorabella —
Sig mig nu lidt om hende!

Guglielmo.
Dette Portræt vil spare
Mig for at svare.

Ferrando.
Himmel, mit Billed! —
Troløse Kvinde! (vil styrte efter hende.)

Guglielmo (standser ham).
Hvad har Du i Sinde!

Ferrando.
O hvilken Harm —
Saadan forraadt at blive!
Af hendes Barm
Hjærtet jeg vil udrive.

Guglielmo (løfter paa Skuldrene).
Der er Ingen, som forstaar det,
Men — saadan gaar det!

Aria.

Kvinder — de er falske alle —
alle!
alle! —
(Paa min egen Elskte nær!)
De slaar om, som det kan falde,
Akkurat som Vind og Vejr.

Jeg har trot i gamle Dage:
De var Engle, en og hver.
Men desværre! De var svage,
Meget svage,
Alt for svage
Mod de Fremmede især —
De bedrog mig alle, alle,
alle,
alle! —
(Ja paa Fiordiligi nær!)

Snese Gange drog jeg Sværdet
For en Kvinde, jeg fik kær,
Hundred Gange —
Tusind Gange . . .
Mange Gange
Uforfærdet
Var jeg Ridder her og der,
Men fik Skam til Tak af alle,
alle,
alle —!
Blot, som sagt, paa hende nær.

Ak, I Piger, I er yndige!
Denne Skabning fin og skær,
Dette Smil og dette syndige
Uskyldsfulde Blik især!
Men skrøbelige er I alle,
alle,
alle —!
(Paa en ganske Enkelt nær!)

Jeg har set det mange Gange
(alt for mange!)
Og er glad, at jeg har faaet
overstaaet
Den Lektion, vi alle faar —
den er haard!
Men bedrages skal vi alle —
alle — alle!

Man maa lære
Sig at bære
Den Affære
Som en Mand —
Saa godt man kan!
Ja den svære,
meget svære,
aller svære-
ste Affære
Maa Du lære
Dig at bære —:
Vær nu Mand
Saa godt Du kan!

(gaar.)

Syvende Scene.

Ferrando (ene)
(Har under hele det Foregaaende siddet ubevægelig med Ansigtet skjult i Haanden tilsyneladende uden at høre paa Guglielmo, men farer op, saa snart han er gaaet.)

Recitativ.

Nej, det vil jeg ej bære!
For dette Brud paa Tro og Ære
Blodig Hævn jeg maa begære!
Hvem begriber, hvem forstaar,
Hvem kan forklare,
At en saadan Dame gaar
Blindt i saa plump en Snare?

Alfonso, Alfonso! Du spaar
Kun alt for godt.
Jeg har fortjent Din Spot.
Men sin Løn skal hun faa!
Troløse Kvinde!
Af mit Mindes mørkeste Vraa
Skal forhadt Du forsvinde!
Du forsvinde? . . .
Nej, Dit Billed vil staa
Dybest herinde.

Cavatine.

Bespottet, bedraget,
Forglemt og forraadt,
Af Vanvid betaget,
Af Furier jaget,
Forhaanet og vraget,
I Støvet nedtraadt —

Bespottet — bedraget —
Forraadt og forladt,
Jeg føler: Dit Minde,
Bedaarende Kvinde,
Vil aldrig forsvinde
I Glemselens Nat!

Ottende Scene.

Fiordiligi, Ferrando.

Fiordiligi
(gaar over Scenen bag Ferrando. Da han ikke bemærker hende, vender hun om, og bliver staaende.)
Nej, han saa mig nok ikke.
Nu har han faaet Straf.
Men vent blot et Par Øjeblikke,
Saa skal hans Hr. Ven faa sin Part deraf!
Nu spiller jeg den Svage,
Lader med Storm mig tage,
Er saa blid og saa blød mod den Anden,
At Guglielmo gaar halvt fra Forstanden.

Ferrando
(der har opdaget hende og nogle Øjeblikke kæmpet med sig selv).
Nu ingen Svagheder mere!
Fælles Skibbrud gør altid godt.
Jeg vil dog se, om Guglielmo
Til sidst skal triumfere,
Og hun til Helgen avancere,
Og jeg alene staa til Spot. (gaar til Siden.)

Fiordiligi
(ser ved en hurtig Vending Guglielmo, der har stillet sig paa Lur i Baggrunden, men hurtig trækker sig tilbage).
Se der staar han paa Lur!
Nu staar vi To for Tur.
(lader som om hun tror sig ene og sætter sig som fortabt paa Bænken.)

Duet.

Fiordiligi.
I en Celle vil jeg mig gemme
For den søde Fristerstemme.
Jeg vil kæmpe
For at dæmpe
Lidenskabens vilde Glod.
Klostrets Mur et Værn skal være
For min Troskab, for min Ære.

Ferrando
(over hendes Skulder).
Men det Savn, jeg da skal bære,
Bliver mer end ti Fold Død.

Fiordiligi
(farer op som forfærdet).
Alt han hørte. Hvad skal jeg svare? —
Tal ej til mig!

Ferrando.
Jeg skal Dig spare
For til Klostrets Ly at flygte.
Ej min Elskov skal Du frygte:
Blot et Ord, og denne Haand
Løser mig fra Livets Baand!
(trækker sin Stilet af Skeden.)

Fiordiligi.
Ti dog, o ti! Dit Liv for mig —
Ak nej, ak nej! —
Det maa Du ej! (vrister Stiletten af hans Haand og stikker den i sit Bælte.)
Ak mit Mod, min Styrke svigter!
Mine Løfter, mine Pligter
Som i Taage kun jeg ser —
Snart jeg ej kan modstaa mer.

Ferrando (affides).
Ogsaa hendes Troskab svigter.
Sine Løfter, sine Pligter
Snart letsindig hun beler
Og gjør ingen Modstand mer. (knæler.)

Fiordiligi.
Ti og skaan mig!

Ferrando.
Nej, nu maa Du høre!

Fiordiligi.
Saa sig: Hvad vil Du, at jeg skal gjøre?

Ferrando.
Bliv min Brud eller giv mig Døden!

Fiordiligi (affides).
Nej, den Skælm, han er dog ufortrøden.
(højt.)
Er der ingen Hjælp i Nøden!
Ak jeg skælver for Brøden!
Er min Lod da givet?

Ferrando.
Giv mig Døden eller Livet!
Hvad kan Ord og Løfter gælde
Imod Amors Guddomsvælde:
Brudgom, Elsker, Hjærtenskære —
Alt for Dig han bød mig være!

Fiordiligi (vaklende).
Nej, o nej! Nej — Tyran!
Du sejred! — Ej dit Blik jeg modstaa kan!
(Hun kaster sig til hans Bryst. Guglielmo vil styrte frem, men holdes tilbage af Alfonso.)

Begge.
Endt er Striden, Sejren vundet!
Kampens Kvide er forsvundet.
Ved Dit Hjærte har jeg fundet
Jordens Fryd og Himlens Fred!
(affides)
Og min Hævn fik jeg da med!
(højt)
Hver en Sorg er glemt derved.
(Fiordiligi ud.)

Niende Scene.

Ferrando, Guglielmo, der holdes tilbage af Alfonso.

Recitativ.

Guglielmo.
Nej, slip mig løs!

Don Alfonso.
Hold nu blot Maade!

Guglielmo.
Her er der slet ingen Naade!

Don Alfonso.
Vist saa! Lad mig nu raade!

Guglielmo.
Jeg har kun et tilbage:
En Hævn uden Mage
Vil jeg tage!

Don Alfonso.
Naa saa tag hende bare!

Guglielmo.
Nej Himlen mig bevare! —
Nej heller den grimmeste Mare!

Ferrando.
Du har Ret, min Ulykkesbroder!

Guglielmo.
For Fandens Oldemoder!

Don Alfonso.
Naa sval Jeres hede Hoder!

Ferrando.
Ved Du ingen bedre Maade
At hævne vor Ære paa?

Don Alfonso.
Som sagt: Lad mig blot raade,
Og den herligste Hævn skal I faa!

Tiende Scene.

De Forrige. Despina.

Despina.
Gratulerer, mine Herrer!
Vore Damer har besluttet
At holde Brøllup paa Minutet.

Nu vil jeg raade Jer at smede,
Mens deres Hjærter er hede.
Til at rejse herfra er de rede,
Og om en Stund er Notaren til Stede
For at skrive Kontrakten
Til Pagten.

Don Alfonso.
(sagte til de to Elskere, der fare op ved dette Budskab).
Vil I nu forsømme Akten?

Despina.
(til Elskerne).
Nu er I da tilfredse?

De Tre.
Ja til visse!

Despina.
Det skal blive en glædelig Fest!
(afsides, idet hun løber ud)
Men vi, som ler sidst, vi ler bedst!

Don Alfonso.
(til Elskerne, der næppe kan dæmpe deres Heftighed).
Find Jer bare deri!
I gjør dog et Parti,
Som I ikke har Grund til at vrage.
Kræv ej mer, end I faar,
Men husk paa, hvad der staar
I en Sang fra gamle Dage:

Cavatine.

At man dadler de Skønne, er kun Chicane.
Staar de ej fast som Fjeldet og Muren,
Er det ikke af Lune, end sige af Vane —.
Slet og ret: det ligger i Naturen.
Hver Stakkel, som over Kvinder har klaget,
Har som en Nar sig selv bedraget:
Ser I dem svigte, vakle, glide, falde —
Saa sig blot med mig: Det gør de Alle!

Alle Tre
Det gør de Alle!
(ud.)

Fjerde Akt.

(En festlig smykket og oplyst Sal. I Baggrunden et prægtigt dækket Bord til fire Personer. Et Skrivebord. Vindue til Siden, Døre til den anden Side og i Fonden.)

Første Scene.

Despina, Tjenere, Piger, Musikanter.

Despina.
Flere Lys og flere Blomster!
Naar en Fest som denne holdes,
Maa i Glans og Pragt udfoldes
Al vor Rigdom, al vor Smag.
Sølv, Krystal og gyldne Skaaler,
Kandelabre, Girandoler,
Maa som selve Solens Straaler
Helt forvandle Nat til Dag.

Chor.
Flere Lys og flere Blomster o. s. v.

Don Alfonso (træder ind).
Bravo! Bravo, Despinetta!
Dine Damer gjorde Ret, da
De lod Dit Geni komplet ta'
Hele Herredømmet her —
Dette blænder jo Enhver!

Snart vil begge vore kære
Unge Par paa Stedet være,
Stem saa i en Sang til Ære
For den doble Brudefærd.

Despina og Don Alfonso (afsides).
Sligt et Brøllup saa' man sjælden.
Ypperligt er Planen lagt.
Herrerne / Damerne } gaar trygt i Fælden —
Vi har ingen Mistro vakt!
(gaar, hver ad sin Dør.)

Anden Scene.

Fiordilig, Dorabella, Ferrando. Guglielmo, Chor.

Chor.
Gid de Fire, som i Kjærlighed
Gaar med Rosenkæder lænkede,
Maa med Ægteskabets Herlighed
Vorde rigeligt beskænkede!
Gid I leve hundred' Sommere,
Og faa tusind' Efterkommere,
|: Gid det søde Hvedebrød
Vare maa til Eders Død! :|

De Fire.
Ak, en saadan Dag som denne
Kan kun selve Amor sende,
Men vi kan dog sige frit,
At Despina har gjort Sit!

Først dog maa vi Amor hylde,
Livets Lyst vi ham jo skylde.
Nu for ham og Lykkens Fylde
Brøllupsbægret tømmes skal —
(til Choret)
Syng ham Hymner uden Tal!

Chor.
Gid de Fire, som i Kærlighed
Gaar med Rosenkæder lænkede o. s. v.
(Paa et Vink af Brudeparrene, der under Efterspillet sætter sig til Bords, gaar Choret ud paa fire Tjenere nær, der bliver tilbage til Opvartning.)

Herrerne.
Skønne Brud, Du aner ikke,
Hvordan nu mit Hjærte banker!

Damerne.
Tror Du da, at Dine Blikke
Læser alle mine Tanker?

Herrerne.
Ak hvor herlig!

Damerne.
Ak hvor kærlig!

Herrerne.
Hvor blufærdig!

Damerne.
Hvor troværdig!
(Disse Repliker veksles mellem hvert Par med skjult Betydning — til sidst halvt ironisk — mens de to Søstre indbyrdes og de to Elskere ligeledes sender hinanden skjaalne Forstaaelsesblik.)

Alle Fire.
Tøm Pokalen! Lad den klinge,
|: Kling, klang. .

Canon.
Ned i Bægret nu vi skænker
Alle gamle Løfter og Lænker,
Hvert et Minde, som os krænker,
Vi Lethe skænker.

Guglielmo
(samtidig — afsides).
Ha, denne Leg, saa fræk og fjasende,
Gør mig fnysende og rasende!
Hvor det krænker!

Tredie Scene.

De Forrige. Don Alfonso, straks efter Despina forklædt som Notar.

Don Alfonso.
Venner! Nu er Timen omme!
Udenfor Notaren venter.
De fornødne Dokumenter
Forud alt han opsat har.

Alle Fire.
Bravo! Lad ham bare komme!

Don Alfonso.
Vær saa artig, Hr. Notar!

Despina
(stiller sig ved Skrivebordet med sine Papirer)
Som den extraordinære
Stadsnotar jeg har den Ære
Min Lykønskning at frembære
Til de tvende høje Par!
(Complimentering.)
Dernæst være annonceret,
At precis som requireret
Er Kontrakten formuleret,
Og saa snart den er signeret,
Alting vi i Orden har.

De Fire.
Læs den! Saa er Sagen klar!

Despina.
Hermed lovlig copuleres
Fiordiligi med Fyrst Paris —
Dorabella med Bulgaris,
Hospodar af Falanxaris.
Begge Damer fra Ferrara,
Begge Herrer født i Zara.

Hvad de høje Ægtefæller
Ejer in communi eller —

De Fire.
Resten er jo Baggateller —
Spring det over meget heller!
Lad os undertegne straks!

Don Alfonso
(til Herrerne, der tilkaster ham et spørgende Blik, mens Damerne underskriver).
Vent blot! Hjælpen kommer straks!
(gaar hen til Vinduet og tager et hvidt Tørklæde frem, men skynder sig straks tilbage.

Despina (samtidig afsides).
Saa, nu springer Minen straks!

Chor
(udenfor Scenen).
Herligt er en Krigers Kald:
Eventyr foruden Tal,
Vilde Kampe, glade Fester,
Snart i Øster, snart i Vester,
Snart i Hytte, snart i Hal!

Recitativ.

De Fire.
Hvad kan denne Sang betyde?

Don Alfonso.
Det er vel endnu et Korps,
Som i Havnen gaar ombord!
(gaar til Vinduet)
Misericordia! Har man hørt Mage!
Tænk; Eders Fæstemænd, vi nys saa bortdrage,
Er komne tilbage!

Damerne.
Hvordan — { Ferrando? / Guglielmo? }

Don Alfonso.
Jeg ser dem stige
Fra Bord i Land,
Og ile lige
Herhid paa Stand!

Damerne.
Hvad maa jeg høre!
Hvad skal vi gøre?
Det kan jo føre
Ulykker med!
(til Herrerne)
Saa gaa dog bare!
(viser mod Udgangen.)

Herrerne.
Ja, men saa mødes vi.

Damerne (med bortvendt Smil).
Tænk, hvilken Fare!

Herrerne (ligeledes).
Til Kamp da nødes vi.

Damerne.
Men her nedstødes I!
(aabner en Sidedør)
Gaa denne Vej —
Men rør Jer ej! —
(Don Alfonso har imens vist Despina ind i et andet Kabinet.)

Damerne
(lader som forvirrede og gør Mine til at ile ud).
Kom, vi kan frygte,
De blir forrykte,
Saa vi maa flygte
Med Skam og Tort —
Bort!

Alfonso.
(standser Damerne, for at Herrerne ujete skal kunne liste sig ud af Kabinettet. — Damerne ser dem imidlertid og ler indbyrdes — men lader, som om de Intet havde opdaget.)

Nej, jeg maa bede Jer
Blive til Stede her.
Elskernes Vrede er
Altid kun kort.

Damerne (jamrende).
Ak, hvor har vi stedt os ilde!
(affides leende)
Lad dem nu kun blive vilde!
De skal se, at vi kan spille
Vort Parti
Saa fint som de!

Fjerde Scene.

De Forrige. Ferrando og Guglielmo i deres militære Kapper og Hatte som i Slutningen af første Akt — uden den albanesiske Maskering.

Elskerne.
Hele, holdne, jublende tilbage
Fra Krigen vi drage
For at fejre den saligste blandt Dage.
Hymens yerligste Krone skal lønne
De trofaste Skønne,
I vor Favn
Skal I glemme hvert Savn!

Don Alfonso.
(med chargeret Forvirring)
Men Guglielmo — Ferrando! . . . Saa har jeg . .
Det uventede Held . . . Sig mig . . Forklar mig . .

Elskerne.
Da Castellamare vi passerede,
Blev vi avertered
Om, at vi var tilbagekommanderede.
Og saa snart det Bud man forkyndte os,
Vi hjem til Eder skyndte os,
Hulde Piger! Vi vidste, at I
Maatte brænde af Længsel, som vi.

Guglielmo (til Fiordiligi).
Men Du staar jo som næppe Du kjender mig

Ferrando (til Dorabella).
Har til Glæde Du slet ingen Grund?

Alfonso.
Ved en uventet Glæde det hænder ej
Saa sjælden, at for en Stund
Man kan tabe Næse og Mund.

Damerne (affides).
Ja ved saadan en Frækhed, erkender jeg,
Man kan tabe baade Næse og Mund.

Guglielmo.
I tillader, at vi begge
Her maa vore Kapper lægge?
(aabner Kabinetsdøren og opdager Despina).
Men hvad ser jeg — Nej kom her! —
En Notar! — hvad gjør han der?

Despina (endnu i Roben).
Nej forlad! De vil kun finde
Deres ringe Tjenerinde,
Som paa Maskerade har
Nys fungeret som Notar.

Damerne (affides).
At just hun var engageret
Som Notar, forstaar de ej.

Despina
(spottende til Don Alfonso).
Var jeg da saa godt maskeret,
At I ikke kendte mig!

Herrerne (affides).
Hun har som Notar fungeret —
Den Intrig forstaar jeg ej.

Don Alfonso (affides til Elskerne).
Tag Kontrakten! Skynd Jer lidt!
Den vil give Sort paa Hvidt.

Ferrando (tager den).
Hvad er det! Det gaar for vidt!

Guglielmo.
En Kontrakt — Ja som sagt!
Ja en — Ægteskabskontrakt!

Begge.
Ha fordømt! Og skrevet under!
Har man hørt en slig Skandale!
O det skal de dyrt betale.
Nu kan Blod vor Harm kun svale,
Nu skal ingen Taarer nytte,
Ingen Naade gælder her.
Ingen Bønner skal beskytte
De Forhadte mod vort Sværd!
(de trækker deres Kaarder og gjør Mine til at trænge ind i Kabinettet. Begge Damerne stiller sig foran Døren med et Fortvivlelsesudtryk, der næsten ikke kan tilbageholde et Udbrud af deres Lystighed.)

Damerne.
Nej lad nu de Stakler være!
De er os saa Hjertens kære.
At faa Straf de vel fortjener,
Men vi mener,
Naar helt I læser Kontraktens Ord,
Begaar I ingen Mord.
(Despina rækker dem Kontrakten og peger paa Begyndelsen).

Elskerne.
Vore Navne!

Damerne.
Ja, I var kendte —
Og blev behandlede, som I fortjente.

Don Alfonso
(der ogsaa har set i Papiret).
Ja som Bladet nu jeg vendte,
Er jo Sagen soleklar:
Det var os, der blev til Nar!

Damerne.
Nu kan I det Bytte hente,
Som vi ærligt vundet har
Og som Sejerstegn nys bar.

Fiordiligi (til Ferrando).
Tag dette Værge!
Men I maa sværge,
At I vil ikke
Ihjel Eder stikke.

(giver ham Dolken.)

Dorabella
(giver Guglielmo Hjærte-Smykket).
Hjærtet det hulde
Skatte jeg skulde
Næst min tillidsfulde
Brudgoms Portræt.

(faar dette tilbage).

Elskerne.
Husk at Notaren
Begik en Fadæse,
Ved ej at læse
Navnene ret!

Damerne.
Skammer I Eder
Alvorligt derover?

Elskerne (paa Knæ).
Om Naade vi beder,
Og Bedring vi lover!

Damerne.
Naa saa tilgiver vi,
Naar Sligt ej mer I vover!

Don Alfonso.
Jeg skal ej mit Tab bestride
Men paa Kvinder trygt at lide,
Maa jeg paa den anden Side
Dog endnu troskyldigt kalde:
Udstudere
Os i Stilhed
Og fixere
Al vor Snildhed —
|: Det gør de alle! :|

Damerne.
Ja det gør vi alle, alle,
Naar til Mistro I forfalde,
Sæt os derfor ej paa Prøve!
Hvis vi Gengæld vilde øve,
Blev det til
Et farligt Spil.

Despina.
Skulde Herrerne behøve
Mer i Selvmord sig at øve,
Har De set af denne Prøve,
Hvad Despina duer til!

De tre Herrer (til Damerne).
Vi vil aldrig mere prøve
Paa et saadant Vovespil.
I skal ingen List behøve —
|: Vi skal tro paa, hvad I vil! :|

Alle.
Held Enhver, som tror i Blinde
Paa sin elskede Veninde,
Og ej søger for at finde,
Hvad der røver Hjærtets Ro! —
Livets Sorg han let kan tage sig,
Af dets Frygt og Angst han plages ej,
Skulde han endog bedrage sig,
Er han salig ved sin Tro!

(Tæppet falder.)